

Posl.br. GŽ-4371/2011-2

OPĆINSKI
SUD
RIJEKA
PRIMLJENO

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Rijeci, u vijeću sastavljenom od sudaca Dragana Katića, predsjednika vijeća, te Nataše Masovčić i Barice Blažek, članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja HILDEGARDE SUPERINA iz Rijeke, Save Jugo Bujkove 14, zastupane po punomoćnici Nataši Malnar-Đukić, dipl.pravnici iz Nezavisnih hrvatskih sindikata, Regionalni ured Rijeka, Krešimirova 4, protiv tuženika HEP-PROIZVODNJA d.o.o. iz Zagreba, Ulica grada Vukovara 37, zastupana po odvjetničkom društvu Mamić Perić Reberski Rimac d.o.o. iz Zagreba, Radnička cesta 80, radi zaštite dostojanstva i dr., rješavajući žalbu tuženika, izjavljenu protiv presude Općinskog suda u Rijeci, posl.br.Prs-323/09 od 28. ožujka 2011. godine, u sjednici vijeća održanoj 23. studenoga 2011. godine,

presudio je

Odbija se žalba tuženika kao neosnovana i presuda suda prvog stupnja potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja u točki I. izreke utvrđeno je da je tužiteljica uznemiravana na radnom mjestu čime su povrijeđena njena prava i dostojanstvo, čast, ugled, tjelesno i duševno zdravlje. U točki II. izreke naložen je tuženiku da tužiteljici na ime naknade štete uslijed povrede prava osobnosti isplati pravičnu novčanu naknadu u iznosu od 30.000,00 kuna uz pripadajuću zakonsku zateznu kamatu po stopi od 14% godišnje koje teku od dana 09. srpnja 2009.godine pa do isplate sve u roku od 8 dana.

Protiv citirane presude žali se tuženik iz svih zakonskih žalbenih razloga propisanih odredbom članka 353. stav 1. točka 1. – 3. Zakona o parničnom postupku

(„NN“ 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08 i 57/11 u nastavku teksta: ZPP).

Istaknuo je prije svega da postoje neke okolnosti koje dovode u sumnju nepristranost suca pojedinca koji je vodio prvostupanjski postupak, pa potom pojašnjava koje i u kojem vremenskom periodu je radio na radnom mjestu tužiteljice, a da je sudac trebao postupiti sukladno odredbi članka 72. stav 2. ZPP-a međutim, da tu okolnost nije istaknuo do zaključenja glavne rasprave ili nije niti znao za razloge koji bi mogli rezultirati izuzećem suca.

Smatra pobijanu presudu nelogičnom, neuvjerljivom pa u bitnom dalje ponavlja događaj na radnom mjestu, reproducira iskaze svjedoka prema svojem viđenju predmeta i konačno osporava utvrđenje zaključka suda da bi tužiteljica bila vrijeđana ili ponižavana po nacionalnoj i spolnoj osnovi već da joj je i pomagao radi opterećenja u radnim zadacima.

Predložio je da se njegova žalba uvaži i presuda suda prvog stupnja preinači sukladno žalbenim navodima, podredno ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja radi nove glavne rasprave pred novim sucem.

U svom odgovoru na žalbu tužiteljica je istaknula da su navodi isto u cijelosti neosnovani a poglavito glede sumnje u nepristranost suca, te je time istaknula da je Vesna Felkker koja je radila kod tuženika preminula šest godina prije podnošenja tužbe u ovom sporu a na koju se tuženik poziva.

Predložila je da se žalba tuženika odbije kao neosnovana i presuda suda prvog stupnja potvrdi.

Žalba nije osnovana.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu tužiteljice iz kojeg slijedi da je kod tuženika radila više od trideset godina na poslovima i radnog mjesta rukovoditelja Odjela 3 u Sektoru za hidroelektrane, da je tuženiku već podnosila pritužbu radi zaštite dostojanstva i sprečavanja uznemiravanja koje je nad njom vršio glavni direktor Damir Lučić direktor PP HE Zapad uvredljivim i neprijateljskim ponašanjem te je ponižavao, sud nakon provedenog dokaznog postupka utvrđuje i stoga pozivom na odredbu članka 2., 12. i 22. a. Zakona o radu da je iz rezultata provedenih dokaza dakle uvidom u priloženu dokumentaciju predmet proveden povjereniku tuženika te prosudbom sadržaja iskaza saslušanih svjedoka i tužiteljice da je u konkretnom slučaju došlo do uznemiravanja tužiteljice tijekom rada kod tuženika a sve u prisustvu i određenih svjedoka kada je direktor Lučić nazvao tužiteljicu „talijanskom kurvom“ i „talijanskom kurvetinom“ dakle vrijeđao je pogrđnim izrazima po nacionalnim i spolnoj osnovi a što je razultiralo i otežavanjem određenih zadataka koje je imala kod tuženika u radu, te da je bila pod pritiskom i strahom od direktora Lučića, pa da je došlo do situacije u kojoj je za tužiteljicu stvorena neprijateljsko, ponižavajuće, uvredljivo okruženje a bila je isto i preopterećena s poslom, smijenjena sa mjesta

povjerenika i izbrisana s kartona potpisnika, te kako je već obrazloženo otežavano je i daljnje djelovanje na svom radnom mjestu, pa konačno zauzima stajalište da tuženik nije uspio dokazati s obzirom na teret dokazivanja, da uznemiravanja nije bilo, već naprotiv da je većina svjedoka koje je sam tuženik predložio a nisu imali saznanja o navedenim događajima što sud otklanja kao nelogično i nevjerojatno, pa konačno pozivom na odredbu članka 8. te članka 221.a. ZPP-a kao i članka 22.a stav 2. Zakon o radu („NN“ 38/95, 54/95, 65/95, 102/98, 17/01, 82/01, 114/03, 142/03, 30/04, 137/04, 68/05 u nastavku teksta ZR) odlučuje kao u izreci pobijane presude.

Pozivom na odredbu članka 102. ZR-a te odredbu članka 1061. stav 1. Zakon o obveznim odnosima („NN“ 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, 35/05, 41/08 u nastavku teksta: ZOO) uz daljnje obrazloženje da je iz priložene dokumentacije vidljivo da je tužiteljica u više navrata tijekom navedenog razdoblja bila na bolničkom liječenju, na bolovanju, kod interniste, psihijatra, neurologa dakle, da je bila u teškom fizičkom i psihičkom stanju radi navedenog stresa a što proizlazi i iz iskaza saslušanih svjedoka da je bila nervozna u strahu, pozivom na odredbu članka 223. ZPP-a tužiteljici kao primjeren novčanu naknadu dosuđuje iznos od 30.000,00 kuna koliko je i tražila vodeći računa u skladu odredbe članka 1100. ZOO-a te jačini i trajanju povreda izazvanih duševnih bolova i straha te ciljem kojemu služi ta naknada, dok dosuđenu zakonsku zateznu kamatu temelji na odredbi članka 29. ZOO-a u svezi odredbe članka 1103. ZOO-a.

Odluku o parničnim troškovima postupka sud nije donio budući tužiteljica nije potraživala naknadu štete a tuženik nije uspio u sporu.

Ispitujući presudu suda prvog stupnja u granicama razloga navedenih u žalbi sukladno odredbama članka 365. stav 2. ZPP-a, a pazeći i po službenoj dužnosti na postupovne povrede kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud ne nalazi da citirana odluka zahvaćena bilo kojom od bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članak 354. stav 2. ZPP-a a da je sud na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, pravilno primijenio materijalno pravo kada je odlučio kao u izreci pobijane odluke, za svoja utvrđenja naveo valjane razloge koje prihvata i ovaj sud, pa se žalitelj upućuje na iste kako se oni ne bi suviše ponavljali.

Stoga tuženik opisanim žalbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost činjeničnih utvrđenja i pravnih zaključaka suda prvog stupnja pokraj činjenice da je sud s potpunom sigurnošću utvrdio sve relevantne okolnosti odlučne za donošenje meritorne odluke u ovoj pravnoj stvari. Naime, sud je nakon iscrpno i okolnostno provedenog dokaznog postupka s nedvojbenom sigurnošću utvrdio način ponašanja spomenutog rukovoditelja spram tužiteljice, kada je ona doživjela i stres s obzirom na intenzitet vrijeđanja i ponižavanja u okviru radne sredine te u tom pravcu dao valjano i zakonito obrazloženje, a da pri tom kako je to pravilno sud utvrdio tuženik nije uspio dokazati suprotno, slijedom čega se opisani žalbeni navodi ukazuju na zakonu u cijelosti neutemeljeni.

4

Posl.br.Gž-4371/2011-2

Slijedom obrazloženog valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude pozivom na
odredbu članka 368. stav 1. ZPP-a.

U Rijeci, 23. studenoga 2011. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragan Katić v.r.

STANIŠTVO OJIBI PRIJEKIBA
S IZVORNOM OVIJEKAVA
OVIJASTINI SLUŽBENTU